

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΚΡΑΣΙ

Ἡ Μερραζία μας εἶχε στρατοπεδεύσει σὲ μερικά χωριά, πρὸς νότον τῆς Φλωρίνης, γὰτι ἀλλὰ καὶ ἐξέειναι χωριὰ Βουλγαροφόνων. Ἐβόρεζ, οἱ δοῦμοι ἦσαν ὅλο λάσπες καὶ δὲν ἰσχυρὰν τροφίμα. Μία ἀϊστήρη διαταγὴ δὲ μᾶς ἀπαγόρευε νὰ παίρνομεν τὰ τροφίμα τῶν χωριῶν.



Εὐπρόλητα, ἀπλιντα, ἀκούρευτα...

Ἡ παρεὶα ἡ δική μας ὄμως στάθηκε τυχερή. Μᾶς πῆγαν γιὰ κατάλιμα στὸ σπίτι ἐνός Κώστα Ἀρμινλή, ὁ ὁποῖος δὲν ἄνοιγε παρά θύαν τὸν ἔλεγαν ἐΚώστα Βοεβόδιας. Ἦταν ἕνας ἀνθρώπος φηλός, χοιτρός, ἔξεντος καὶ λάλος, κατ' ἀντίθετον πρὸς τοὺς ἄλλους πατριώτες του, ποὺ δὲν τοὺς ἔβγαζε μιλὰ ἀπ' τὸ στόμα. Ὁ Κώστας ὁ Βοεβόδιας κινιότανε πῶς ἔδρασε ὡς ὀπλαρχηγὸς ἀπὸ τὸν ἀρχικωματῆζ Τσακαλάρωφ, ὅτι καὶ στον πόλεμο αὐτὸν ἔλαβε μέρος ἐνεργῶ καὶ ὅτι τοὺρα ἰσχυράζει, ἀναισιώμενος ἐπὶ τὸν θαφνὸν του...

Ὅταν γνωστίζαμε καλά, μᾶς μαρτύρησε ποὺ εἶχε ζῶντινὰ ὁ Τσακαλάρωφ γλυκέρες πρόβατα, ποὺ ἔβλεπε ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ μᾶς συμβούλευε νὰ πάμε νὰ τὸν ἄραξομε, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τοὺ δώσομε κ' αὐτοὺ τὸ ἕνα τρίτον.

—Μὰ δὲν εἶπες πὼς ὁ Τσακαλάρωφ εἶνε ἀρχηγὸς σου; φωντῆσαμε.

—Ἀρχηγὸς μου εἶνε γιὰ νὰ κινιήσῃς Τούρκους, ὄχι θίους καὶ σὺ πρόβατα.

Τοὺ ἰσχυροποιήσαμε λοιπὸν νὰ πάμε γ' ἄραξομε τὰ πρόβατα καί... ἐδοιοποιήσαμε τὴν Μερραζία. Ὁ Κώστας ὁ Βοεβόδιας ἐνθουσιάστηκε καὶ μᾶς ἔβγαλε μεζέδες, πιπεριές, τουρσιά, ἀριμῆς, στραγάλια καὶ καρούδια. Κ' ἔσπειλε καὶ τὴν κόρη του νὰ φέρῃ κρασί ἀπ' τὸ ἴδιον, ποὺ εἶχε ζῶντινὰ μερικά βαρέλια.

—Φοβῆσαι, εἶπε ἐξέειναι, νὰ ποῶ μοι γαζή.

—Ἐ, πῆγαινε μὲ κανέναν στρατιώτη, τῆς ἀποκαθίρησε ὁ πατέρας τῆς. Προσφέρομαι γὰ πάω ἐγὼ μαζί τῆς. \*\*\*

Τὰ παιδιὰ τοῦ Κώστα ἦσαν ἀρκετά. Βρώμικα, χωματόχρῳνα, ντυμένα μ' ἕνα λερωμένο φορεματάκι μᾶλλινο, ξεπρόλητα, ἀπλιντα, ἀκούρευτα. Κινιότανον μέσα στὶς λάσπες τῆς αὐλῆς κ' ἔβρωγαν κοτσάνια ἀπὸ κραιβοβόλγαινα. Ἡ κοιλία τους ἦταν φουσκωμένη, ἴσως ἀπ' τοὺς αἰσθητοὺς, ἴσως κ' ἀπὸ τὰ κοτσάνια. Ἦ ἴπαρξις κ' ἡ ἐμφάνισις τους ἦταν μὲ πιστοποιήσεις, διὸ ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπὸ πηλὸ καί εἰς γ ῶ μ α ἰ π ε λ ε ὁ σ ε τ α ι ρ ο. Ἐνομίσεις ὅτι βλῆ ἡ λάσπη τῆς αὐλῆς, στοργυροποιήθησε καὶ λαδοῦσα ἀνθρώπινη μορφή, ζωντανέψεν στὰ παιδάκια αὐτὰ κ' ἐπαῖξε κ' ἔβρωγε κοτσάνια!...

Ἡ μεγάλη κόρη του, θίους, ἡ Μαριά, ποὺ φοβόταν νὰ πῆῃ μόνη γιὰ κρασί, ἦταν μὲ νόστιμη κοπέλλα, δεκαεπτά ἐτῶν, μὲ μὴ μελένια μελαχροινὰ στὸ πρόσωπο καὶ μὴ θεία ἐνταμίωσις στὸ κορμί τῆς. Μέσα στὰ εσθραμικὴν οὐρά τῆς, τὰ χοντρά καὶ ἀκαλαίσθητα, καὶ κάτ' ἀπὸ τὸ πλατὺ φουστάνι τῆς, ποῦταν ἀπὸ δάδια κλαδοτῆ καὶ τῆς ἐκρυβε τὰ χρισισιὰτά τῆς, ἕνα μᾶτι ἔμπετο, δίκρινον σφρίγος καὶ σβελάτα ἀντιλάτης... \*\*\*



Ἡ Μαριά ἦταν νόστιμη κοπέλλα...

Ὁ Κώστας εἶχε σκεπᾶσει τὰ βαρέλια του, κάτ'ο στὸ ἴδιον, μὲ ἄγρκα καὶ ξηρὰ κλαδιά, τριφύλλια καὶ ξηρὸς καλαμποκιές, γιὰ νὰ μὴν τὰ βροῦνε οἱ στρατιώτες. Σχοτάδι, πῖσσα, ἐκεῖ μέσα. Ἄφρασε τὸ λύχνον σὲ μὴ ἄσκη, γιὰ νὰ μὴ μεταδώσομε στὰ ξερὸχρῳτα φωτιά, κ' ἄρχισαμε νὰ γίνομεν κάτ'ο τὰ δεμῶτα. Ἐπειτα ριχίσαμε τὸν μαστραπᾶ κρασί καὶ ἀνεβίκαμε ἀπάνου.

Βοήκαμε τὸν Κώστα νὰ λάμψῃ ἀπὸ κραδί καὶ νὰ συνεννοητᾶ μὲ τοὺς ἄλλους πὼς θὰ μοίραζαν τὰ πρόβατα τοῦ Τσακαλάρωφ. —Ἐγὼ λέω νὰ τὰ μοιραστοῦμε ὄλο

ἔδωδα, ἔλεγεν ἕνας, καὶ νὰ μὴ δώσομε στὴ Μερραζία τίποτε.

—Ντούτσο! Ντούτσο! (Ῥαῖα! Ῥαῖα!) φώναζεν ὁ Κώστας.

—Καὶ γιατί νὰ πᾶρῃ ὁ Κώστας ὁ φτωχὸς μόνον τὸ ἕνα τρίτον; Νὰ πᾶρῃ τὰ μισά, ἐκροσθεῖ κρασί ἄλλος, κατεβήχοντας ὀλόκληρη, κοῦπα κρασί, ἕνα κοκκινέλι γευστιῶ καὶ σπυρτόζο.

—Ἄρνο! Ἄρνο! (Ἄριστα) ξαναφώναζε ὁ Κώστας. Ἐλα δὲ, Μαρία. Φέρε μας ἕνα σταμνὶ κρασί ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ βαρέλι, τὸ παλιθὸ...

Πάλι ἡ Μαριά πῆρε τὸ λυχάρι, πάλι πῆρα ἐγὼ τὸ σταμνὶ καὶ πάλι κατεβήκαμε κ' οἱ δύο στὸ ἴδιον. Ἡ Μαριά ἀνέβρισε νὰ κατεβῆσθαι τὰ τριφύλλια, τὰ ἄγρκα καὶ τῆς ξηρὸς καλαμποκιές ἀπ' τὸ βαρέλι τοῦ παλιοῦ κρασιοῦ, ἀλλὰ γλυτοῖρος καὶ κατακνήθηκε κάτω. Ἐσάφρα νὰ τὴν κρατίσω, ἔλεγε ἀπάνου μου καὶ κλιτίζαμε κ' οἱ δύο πᾶνοι στὰ ξηρὰ τριφύλλια. Λὲν ἔξω πὼς βοεβήκαμε ἐκεῖ στίμα μὲ στίμα. Τὸν κρατίσωμ ἡ μορδιά, τοῦ κοκκινέου χροταριοῦ ἡ μοσχοβολία, τὸ γλυκὸ μελένιον πρόσκο τῆς, τὸ σπαρταριστὸ κορυμᾶ κ' ἡς, μ' ἐμῆθον... Γὴν φίλησα!... Καὶ μὴ φάνηκε πὼς φωνήσα ἀπ' τὴν χεῖλή τῆς τὸ πὸ γλυκόποιο κρασί τοῦ κάσιον!... Δὲν θίμοσε!... Δὲν ἀντιστάθηκε!... Ἀγέθησε παθητικὰ στὰ γάδια μου...

Ὅταν ἀνεβίκα ἀπάνου, ἦσαν ἀνανεωμένους.

—Θὰ φωνήξω ἀπὸ τὴν γὰνῶνα κ', μοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι.

—Ὀχι, τοὺς ἀπάνησε, σὰς ἄραξομαι, μόνον ἀπὸ τὸν πόρνον...

Καὶ κίτταξα τὰ κατακόκκινα χτενίσματα τῆς Μαρίας. \*\*\*

Περάσαμε ἀρκετὲς ἡμέρες τοῦ χειμῶνι ἀπὸ χωριὸ αὐτὸ. Κρῶν, κακοκαιμιονιά, γιόνα, θυζλιές, ἴγρσια. Γιὰ μένα θίους, ὅταν ἄναβε τὸ λυχάρι ἡ Μαριά γιὰ νὰ κατεβῆσθαι στὸ ἴδιον, ἀνάβαινε ὄλο οἱ ἴλιον στὸ στεφάνον καὶ λαμπρινὰν τὰ πάντα καὶ τὸ ξηρὸ χροτάρι ἄνθηε καὶ μὴ ἀνοιξίξαι ἐρωστικὴ ἐγγύμειε τὰ πάντα...

Ὡς ποῦ ἦθε μὴ διαταγὴ καὶ μᾶς ἐσάωρεσε ὄλος ἀπὸ κεῖ πέρα κ' ἀδείωσε καὶ τὸ χωριὸ ἀπὸ στρατιώτες, πᾶν ἀδείωσαν τὸν Κώστα τὰ βαρέλια ἀπὸ τὸ κρασί!... \*\*\*

Πέρασαν χρόνια ἀρκετά. Οἱ πόλιοι ἐτελείωσαν καὶ καθ' ἕνας ἀπὸ μᾶς, ὅσοις τὸ μολὸβι δὲν τοὺς κάρφωσε ἐκεῖ γιὰ πάντα, γυρίσαμε στὶς δουλειές μας.

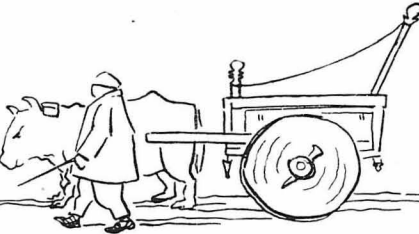
Κι' ὄλο τοὺς πόλιοι τὰ καλά καὶ τὰ κακά, ὁ φτωχὸς, τὸ χτυποκάρδι, ἡ λυγάρια, ἡ περσιτικὴ ἀγάθη, ὁ προσωρινὸς καινός κ' ὁ πόνος τοῦ συντρόφου ἡ τοῦ φίλου ποὺ χάθηκε, μᾶς ἐμειναν σάν γλυκόποικες στὴν ψυχὴ μας ἀνανήσεις...

Ἐπειτα ἀπὸ κινδὸν ξαναπῆγα, μὲ ἄλλην ἰδιότητα παιά, στὸν Νουμὸν Φλωρίνης. Περιεδοῦνον μὲ μέγα σὺτ χωριά, ἐπῆγα καὶ σ' ἐκεῖνη τῆς Μαρίας. Τὸ χωριὸ ἦταν τὸ ἴδιον. Ἀγρκα καὶ βαρεθία, σάν ἀραμᾶσι, περνοῖσε ἡ ζωή. Ρῶτησα γιὰ τὸν ἕνα, γιὰ τὸν ἄλλο. Ἄλλος ἦτανε καλά, ἄλλος στὸ χωράφι, ἄλλος ἔβρωγε γιὰ τὴ Βουλγαρία, ἄλλος ἐγκαταστάθηνε σ' ἐστὴ Φλωρίνα ἡ στὴ Θεσσαλονίκη. Ρῶτησα καὶ γιὰ τὸν Κώστα. Πέθανε ἀπὸ κινδὸν, μοῦ εἶπαν. Πέθανε περμένοντας νὰ γυρίσομε καὶ νὰ τοὺ δώσομε τὰ πρόβατα τοῦ Τσακαλάρωφ.

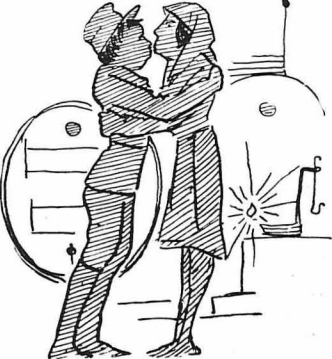
—Καὶ τὰ παιδιὰ του; Ἡ μεγάλη του ἡ κόρη; —Ἡ Μαριά; Ἡ Μαριά εἶνε καλά καὶ ἐν' καὶ παντρεμμένη!... Τὴν γνωρίζεις; Θέλεις νὰ τὴν δῆς;... Μὲ κάποιο χτυποκάρδι τὴν περμένει, μὲ κάποιο



Ἦταν μὲ τὸν Τσακαλάρωφ.



Ἀγρὰ σὺ; ἀραμᾶσι περνοῖσε ἡ ζωή.



Ροῦφήξα ἀπ' τὰ χεῖλή τῆς...

ΕΒΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΤΕΤΡΑΦΥΛΛΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ



Η ιστορία που θα διηγηθούμε, αναφέρεται στην εποχή των πάγων που ήταν δυνατοί σαν κάστρα, των ισχυρών μεγιστάνων που διψούσαν και κινήθουσιν τις φοβερές περιπέτειες και των περιφραγών κυβάνων που το χρυσοστρωμένο μέτωπό τους έσκαιε πάνω στη ροζα και στο πλέξιμο.

Ήταν άνοιξη. Ο ορειανός έλαρκε διλογάωνος κι ή γη είχε άπλωσει πάνω του πράσινα χαλιά της τι πλοίσια λουλούδινα στοίβια της.  
 Ήταν πάγος παλαιός της Νορμανδίας Έφισε ο Σέλιβο, ο θραϊός απόλιθος με το λυγρό ανάστημα και με το άγρυπνο βλέμμα. Ο θραϊός Σέλιβο όμως ήταν λυπημένος και κακοκαρδισμένος τον τελευταίο καιρό.

Η Ύδερτη, ή θραϊα πυργόδεσπινα, έμεινε ανασίτητη στον έρωτά του, δεν σγκανισταν άτ' τα παρατάλια του και τα στενάγκατά του... Κι' ο Σέλιβο, μέρα στην απόγνωση του, σκεπάζε το πρόσωπό του με τα λευκοκαμωμένα χέρια του και ξεστονίσε σε άναμυλήντα, ξεχίνωντας την όρηγυ του σε μαζορές θοήρους.

Έξαρνα μια μέρα, εκεί που έλταγες, απηλόνηχε να τον άγγιξη ένα χέρι απαλό και τρυφερό και να του χαϊδέη τα καυτά του μαλλιά. Μια γυναίκα έστρεψε μπροστά του, μια γυναίκα παρ'άξην, αλλ' άξολάφρευτη. Είχε παρ'άξην όμορφα, μακριά ξεπλεκα μαλλιά, χρθια άνθηρο και κατάλευκα ρούχα, στολισμένα με τριαντάφυλλα. Ένα τετραφύλλο τριφύλλι με σμαραγδένια λάμψη, σπάλσε το μέτωπό της.

— Ποιά είσαι; τη ρώτησε ο Σέλιβο.  
 — Έκείνη που σε αγαπά, πάντοτε ή νέα γυναίκα με τρυφερότητα.  
 — Δεν σε ξερω. Ποιά είνε τ' όνομά σου;  
 — Μι' λένε 'γάδα, κι' εμια ή νύμφη απτόν των λειθαδιών. Βρίσκωμα παντού και κανέναν δεν με βλέπει. Άπό καρπό σε παρακαλώθη και βρίζονται άπό πάνω σου. Και σήμερα που σ' είδα ύν υποφέρης, ήθεα έδω για να σε παρηγορήσω. Αγάπησε με, Σέλιβο, κι' έσύ. Αησιόνησε ατή την ανασίτητη που σε κάνει να υποφέρης και που τί μισό, γιατί την αγαπάς...

Ο Σέλιβο κούνησε το κεφάλι του κι' αποκρίθηκε:  
 — Αγατώ την Ύδερτη, και δεν θα πορύσω ν' αγαπήσω καμιά άλλη άτ' ατή...

Η 'γάδα του χαμογέλασε γλάια και του είνε :  
 — Κούτταζε τί θρώα που είμαι, Σέλιβο! Τα μαλλιά μου είνε πιο χρσά άτ' τ' στήα, το σώμα μου πιο λυγρό άτ' το καλίμ, τά χείμη μου πιο όμορφα άτ' το λουλουδι που άνοιγει στην άνατολή του ήλιου. Σέλιβο, σ' αγατώ από τόσον καιρό, Σέλιβο, άποφάω. Λυπήσου με...

Και με τά δυό της χέρια αγάλμασε το λαϊπό του θραϊόυ άκολούθου κι' άκούητασε το κεφάλι της έ πάνω στο στήθος του.

— Άφρησε την την Ύδερτη, του ψιθύρισε. Άφρησε την ατή κι' έλα μαζί μου...

Ο Σέλιβο ξεφανε άτ' το σκαρτό της αγάλμασε και της είνε :

— Όχι, ποτέ. 'γάδα! Αησιόνησε τον έρωτά σου και βγάλε κάθε έλπίδα άτ' την καρδιά σου...

Η νύμφη κούνησε περιλάνα το χαριτωμένο της κεφάλι και του άποκρίθηκε :

— Του κάκου προσπαθεί κανείς να παίρη να λυπάται, του κάκου άγονίκεται να ξεχάση την αγάτη. Φεύγω, Σέλιβο, άλλά να θυμάσαι πάντα πως σ' αγατώ...

Κι' έγινε άφαντη.

\*\*\*

Πέρασε το καλοκαίρι κι' ήθεσε το φθινόπωρο.

μισπη ντροπή. Ήθεσε σε λίγο. Ήταν άγνώριστη, χοντρή, με χαλασμένο πρόσωπο και κορμαμένα μάτια. Άλλα της, σούφνωναν δυό παιδιά χλωμά, άδόντα, ανακαλλιάρια, με πρόσινες καθαρές ποδίσεις και κάτι τρυπημένα άργυρά νομίσματα στο λαϊπό τους, περασμένα από μια σορδέλλα γαλάξια.

— Ντόμορο ντίσεε ή... μοίρε, μι' έλέεσα τά μάτια μου, την χασίο την πάλμ ή έντίπλωσι.  
 Άλλοίμοιο! Το γλυκό κρσσί, μέσα στο πέρασμα του χρόνου... Ξίνωσε!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



Κι' ο Σέλιβο γρυθονε πάντα μέσα στο κατρινισμένο πάγο και θηρούσε τον άτυγο έρωτά του. Βλέποντάς τον έτσι λυπημένο ή 'γάδα, δεν βαστάχτηκε και ά ξεσπούσε κοντά του.

— Σέλιβο, του είνε, έσύ κλάς κι' εγώ πάνω. Λυπήσου με κι' έμένα κι' άκούσε με. Έλα μαζί μου για να μοιραστής τον έρωτά μου και την άθανασία μου.

— Όχι, όχι! Θα μουσεια τον έαυτό μου, άν έφευγα κοντά από την Ύδερτη... Θα μουσεια κι' έένα, άν κι' έκανες να την ξεχάσω...

— Μά δεν θα σ' αγαπήση ποτέ...

— Τότε, είνε έκείνος με ύφος άποφασιστικό, τότε θα πεθάνω!

— Θα πεθάνης; Έσύ ένας άνθρωπος τόσο νέος, τόσο θραϊός, τόσο λατρευτός!... Αυτό που λές είνε αδύνατο να γίνη.

Και με μια άπερη γλάνα στην έκφρασί της περιέβαλο το λαϊπό του Σέλιβο με τά χέρια της και κάνοντας να γείρη επάνω στούς ώμους της το κεφάλι του καρπό άκολούθου, άκούητασε τα χείλη της στο σκαρφότο μέτωπό του.

— Ω, Σέλιβο! του είνε με λαχτάρα... Άν ήθελες ν' άκούησε τη φωνή μου, θα πορύσα να παρηγορήσου τη θλίψη σου... Ούθρωςκα μέσα στην καρδιά μου το μαζικό το μαζικό, που θα σου γυάρησε για πάντα την πληγή... Ούμισα ένα ξεψάφι ταρμαστό και δεν θα πεθάναισε ποτέ... Ούζαγα κι' χέρια ένωμωνα, τά βλέμματά μας μεθυμένια, τά κορμά μας αγκαλιπκμένα και θα γλυστορήσουμε σ' άπογρυφες μεριές, κάπο άτ' τον άέρα τον εύδοιστό...

Μαρσάτι στην άπνοοβλία μας όμορφα τα λουλούδια θα κούνησαν και θα μαραινόνταν από πετσιμα... Γά πούλι, ήμα θ' άκούων το θείο τραγουδι των καρδιών μας, δεν θα τολμούσαν και να κελαιθήσουν μέσα στις φοιηές τον...

Ο Σέλιβο όμως γλυτόρησε απότομα άτ' την αγκαλιά της νέας γυναίκας και της είνε :

— Όχι, ποτέ! Η την Ύδερτη ή το θάνατο!

Ένας βαθύς πόνος συνένιμασε τότε το πρόσωπό της 'γάδας κι' ένα δάκρυ έφεξε τά βλέμματά της.

— Σ' αγατώ, του είνε, σ' αγατώ ν' ήλι μου την καρδιά... Δεν θέλω να υποφέρης πιά, δεν θα σ' άφρησω να πεθάνη... Έξασολούνησε, άν θέλης, ν' αγαπάς πάντα την Ύδερτη, κι' άς μη μ' αγαπήση έμένα ποτέ... Έγώ όμως έαυθίμω την εύτυχία σου, έστο κι' άν πρόκειται να θυσιαστώ για χάρη σου. Σέλιβο, σου χαρίζω αυτό το μαζικό φαμαχτό, που ποθ θέλουμε δώσει από καιρό, όταν ήμουν μια απλή κόρη της γής... Μόλις τ' άποχωριστώ, ξερω πως θα χασίο την άθανασία μου, άλλά δεν πεύρζει, άρσει να ξεσπαλάση σε σένα την εύτυχία...

Ήρε τότε άτ' το μέτωπό της το τετραφύλλο τριφύλλι τις στοίξε και το άποδωσε κοντά στο Σέλιβο, έπάνω στα χερσάκια λέγοντας :

— Πάρτω... Είνε το όμορφ της 'γάδας... Μη φοβάσαι πιά... Όκα από δω και πέρα θα σούφθον δυο τα θέλεις... Μείνε ήσυχος... Η θρώα Ύδερτη ή σ' αγαπήση και θα γίνη γυναίκα σου... Χαίρε, Σέλιβο, σ' άηνω... Έγώ θα πεθάνω, δεν χροιάζεται πιά να ζώ... Άν ξεανάθως το κορμί μου, σκάψε ένα λάκκο κάτω άτ' αυτό το δέντρο και βάλε το ν' άναστατή. Κι' όταν θάφωσαι έδω καμιά φορά, σε παρηκαλώ, να με θυμάσαι, να θυμάσαι έκείνη που πέδωσε πια σένα και που ποτέ δεν θα σε ξεχάση...

Λέγοντας αυτά, άπλωσε τα χείλη της στον άκόλουθο.

— Άπέναντι τόσης αγάτης, του είνε, δεν σου ζητώ, παρ'ά μόνιγα ένα φιλή...

Συγκλημένος ο Σέλιβο, την έπηρε στην αγκαλιά του και άλλαξε μαζί της ένα θερμό φιλή...

— Έχε γειά, Σέλιβο, και μη με λιησιόνις! του είνε ύστερα και γλυτόρησε από την αγκαλιά του, τραβόντας γοργά κατά τη λίμνη.

Ο Σέλιβο έτρεξε από πίσω της για να την πορφήσει, άλλά δεν μπόρσε. Όταν έφτασε στην άσρη της λίμνης, ή 'γάδα είνε ποσει στο νερό, ζητώντας το θάνατο, και κι' είχε χασίο την αγάτη του.

\*\*\*

Έχουν ποράσει πολλοί αιώνες από τότε κι' ή 'γάδα κομμάτια κάτω άτ' τα νερά της λίμνης. Ο Σέλιβο, ξεπινάς το τετραφύλλο τριφύλλι, άναγαπήθηκε άτ' την Ύδερτη και ήσαν έντυχημένο...

Και σήμερα πιά δεν άπαίνει άτ' ήλι ατή την ιστορία, παρ'ά μόνι το τετραφύλλο τριφύλλι, το μαζικό βοτάνι π' ή άφρη ή άδοκάνατη 'γάδα στούς έρωτημένους. Το τετραφύλλο τριφύλλι... Εύτυχημένος όποιος το βρη ή... Μ' αυτό άνοήθουν ή καρδιάς, φιλογίνονται και έρωτοχτυπούνται...